

BÀI 27

Kết quả cần đạt

- Hiểu được giá trị của tác phẩm *Những trò lố hay là Va-ren và Phan Bội Châu* trong việc khắc họa một cách rất sắc nét hai nhân vật với hai tính cách, đại diện cho hai lực lượng xã hội hoàn toàn đối lập nhau trên đất nước ta thời thuộc Pháp.
- Nắm được cách dùng cụm C – V để mở rộng câu.
- Rèn luyện kỹ năng trình bày miệng về một vấn đề xã hội và văn học.

VĂN BẢN

NHỮNG TRÒ LỐ HAY LÀ VA-REN VÀ PHAN BỘI CHÂU

Do sức ép của công luận ở Pháp và ở Đông Dương, ông Va-ren⁽¹⁾ đã nêu chính thức hứa sẽ chăm sóc vụ Phan Bội Châu⁽²⁾. Ông hứa thế ; giả thử cứ cho rằng một vị Toàn quyền Đông Dương⁽³⁾ mà lại biết giữ lời hứa đi chăng nữa, thì chúng ta vẫn được phép tự hỏi liệu quan Toàn quyền Va-ren sẽ "chăm sóc" vụ ấy vào lúc nào và ra làm sao.

Trước hết, ngài chỉ muốn chăm sóc đến khi nào yên vị⁽⁴⁾ thật xong xuôi ở bên ấy đã.

Nhưng ngài lại chỉ vừa mới xuống tàu, mà hành trình từ Mác-xây⁽⁵⁾ đến Sài Gòn kéo chừng bốn tuần lễ cơ. Như vậy có nghĩa là trong bốn tuần lễ đó, Phan Bội Châu vẫn bị giam trong tù.

[...] Nhưng chúng ta hãy theo dõi, theo dõi bằng đôi cánh của trí tưởng tượng, những trò lố chính thức của ông Va-ren. Hãy theo ông ta đến tận Hà Nội, tận cổng nhà lao chính, tận xà lim⁽⁶⁾, nơi người đồng bào tôn kính của chúng ta đang rên xiết.

Ôi thật là một tấn kịch ! Ôi thật là một cuộc chạm trán ! Con người đã phản bội giai cấp vô sản Pháp, tên chính khách đã bị đồng bọn đuổi ra khỏi tập đoàn, kẻ đã ruồng bỏ quá khứ, ruồng bỏ lòng tin, ruồng bỏ giai cấp mình, lúc này mặt đối mặt với người kia, con người đã hi sinh cả gia đình và của cải để xa lánh khỏi thấy mặt bọn cướp nước mình, sống xa lìa quê hương, luôn luôn bị lũ này săn đuổi, bị chúng nhử vào muôn nghìn cạm bẫy, bị chúng kết án tử hình vắng mặt⁽⁷⁾ và giờ đây đang bị, vẫn chúng, đeo gông lên vai đầy đoạ trong nhà giam, ngày đêm bị bóng dáng của máy chém như một bóng ma ám kề bên cổ.

Giữa kẻ phản bội nhục nhã và bậc anh hùng, vị thiên sứ⁽⁸⁾, đãng xả thân vì độc lập, được hai mươi triệu con người trong vòng nô lệ tôn sùng⁽⁹⁾, giữa hai con người đó xảy ra chuyện gì đây ?

– Tôi đem tự do đến cho ông đây ! – Va-ren tuyên bố vậy, tay phải giơ ra bắt tay Phan Bội Châu, còn tay trái thì nâng cái gông to kẽm đang xiết chặt Phan Bội Châu trong nhà tù ẩm đạm.

"Nhưng, có đi phải có lại, tôi yêu cầu ông lấy danh dự hứa với tôi là sẽ trung thành với nước Pháp, hãy cộng tác, hãy hợp lực với nước Pháp để tiến hành ở Đông Dương một sự nghiệp khai hoá⁽¹⁰⁾ và công lí.

"Ông Phan Bội Châu, tôi biết rõ tâm hồn cao thượng và cuộc đời đầy hi sinh, nhiều nguy nan của ông, và chính tôi, tôi xin là người đầu tiên, với tư cách Toàn quyền Đông Dương, được bày tỏ tấm lòng rất mực quý trọng ông. Song những ý tưởng hào hiệp⁽¹¹⁾ nhất phải chẳng bao giờ cũng hay nhất ? Phải chẳng bao giờ cũng thực hiện được ? Than ôi, không đâu, ông ạ ! Vả lại, trời ơi ! Tại sao chúng ta lại cứ cố chấp⁽¹²⁾ cãi lộn nhau mãi thế này, trong lúc ông và tôi, tay nắm chặt tay, chúng ta có thể làm được biết bao công việc tốt đẹp cho xứ Đông Dương này ? Chúng ta có thể cùng nhau làm cho nước ông trở thành một quốc gia tân tiến lớn, một xứ tự trị⁽¹³⁾, một nước Pháp ở châu Á !

"Ô ! Ông nghe tôi, ông Phan Bội Châu này ! Ông hãy để mặc đầy những ý nghĩ phục thù⁽¹⁴⁾ của ông, hãy từ bỏ đi những mưu đồ xưa cũ, và, thôi, chớ tìm cách xúi giục đồng bào ông nổi lên chống lại chúng tôi nữa ; trái lại, ông hãy bảo

họ cộng tác với người Pháp, và, làm như vậy là ông sẽ được tất cả, được cho đất nước ông, được cho bản thân ông !

"Về chuyện này, tôi có thể kể cho ông nghe gương của một trong những trợ thủ cũ của ông, là ông Nguyễn Bá Trác⁽¹⁵⁾; ông biết đấy, ông này đã biết điều rồi và hiện nay thì đã đứng về phía chúng tôi. Nhưng nếu gương của người đồng bào ông, ông cho là chưa đủ, thì tôi xin kể gương đồng bào của chính tôi cho ông nghe, gương các bạn học của tôi từ hồi còn nhỏ, các chiến hữu của tôi, Guy-xta-vơ, A-léch-xăng, A-ri-xtít, An-be, Pôn và Lê-ông⁽¹⁶⁾. Những vị ấy, ngày nay lừng danh cả, đều đã lần lượt đốt cháy những cái mà mình đã tôn thờ và đang tôn thờ những cái mà mình đã đốt cháy. Như vậy các vị ấy có sao không ? Chẳng sao cả. Nền dân chủ của chúng tôi, nhờ Chúa ! Rất là tốt ! Thật thế, nền dân chủ hào hùng của nước Pháp, mà hôm nay tôi được vinh dự thay mặt giữa các ông, khoan dung với những người, như tôi, đã đoạn tuyệt⁽¹⁷⁾ với những lầm lạc của tuổi trẻ.

"Nhưng sao thế, ông hãy nhìn tôi này, ông Phan Bội Châu ! Trước tôi là đảng viên Xã hội đấy, và giờ đây thì tôi làm Toàn quyền...!".

Ừ thì Phan Bội Châu nhìn Va-ren. Nhưng, lạ chưa ! Những lời nói của Va-ren hình như lọt vào tai (Phan) Bội Châu chẳng khác gì "nước đổ lá khoai"⁽¹⁸⁾, và cái im lặng đứng đong đongs của (Phan) Bội Châu suốt buổi gặp gỡ hình như làm cho Va-ren sững sờ cả người.

Không phải vì một bên nói tiếng Nam, một bên nói tiếng Tây : đã có một viên quan ở đấy làm thông ngôn⁽¹⁹⁾ cơ mà. Nhưng cứ xét bình tĩnh⁽²⁰⁾, thì đó chỉ là vì (Phan) Bội Châu không hiểu Va-ren cũng như Va-ren không hiểu (Phan) Bội Châu.

*

* * *

Cuộc gặp gỡ chấm dứt ở đấy, hay ít ra là không ai biết được gì hơn nữa. Chỉ có anh lính dōng⁽²¹⁾ An Nam bồng súng chào ở cửa ngục là cứ bảo rằng, nhìn qua chán song, có thấy một sự thay đổi nhẹ trên nét mặt người tù lừng tiếng. Anh quả quyết⁽²²⁾ – cái anh chàng ranh mãnh đó – rằng có thấy đôi ngọn râu mép người tù nhêch lên một chút rồi lại hạ xuống ngay, và cái đó chỉ diễn ra có một lần thôi.

Nếu quả thật thế, thì có thể là lúc ấy (Phan) Bội Châu có mỉm cười, mỉm cười một cách kín đáo, vô hình và im lặng, như cánh ruồi lướt qua vậy.

Nguyễn Ái Quốc

T.B – Một nhân chứng thứ hai của cuộc hội kiến Va-ren – Phan Bội Châu (xin chẵng dám nêu tên nhân chứng này) lại quả quyết rằng (Phan) Bội Châu đã nhô vào mặt Va-ren ; cái đó thì cũng có thể.

(Nguyễn Ái Quốc^(*), báo *Người cùng khổ*, số 36 – 37,
tháng 9, 10 – 1925, Phạm Huy Thông dịch,
trong *Hồ Chí Minh toàn tập*, tập II, NXB Sự thật, Hà Nội, 1981)

Chú thích

(★) Nguyễn Ái Quốc (1890 – 1969) : Nguyễn Ái Quốc là tên gọi rất nổi tiếng của Chủ tịch Hồ Chí Minh, được dùng từ năm 1919 đến năm 1945. Bút danh Nguyễn Ái Quốc gắn với tờ báo *Người cùng khổ*, nhiều truyện kí (sau này in thành *Truyện kí Nguyễn Ái Quốc*) và tác phẩm *Bản án chế độ thực dân Pháp* viết trên đất Pháp, bằng tiếng Pháp trong thời gian từ 1922 đến 1925. Trong *Truyện kí Nguyễn Ái Quốc* có truyện ngắn *Những trò lố hay là Va-ren và Phan Bội Châu* được viết ngay sau khi nhà cách mạng Phan Bội Châu bị bắt cóc (18 – 6 – 1925) ở Trung Quốc giải về giam ở Hoả Lò – Hà Nội và sắp bị xử án, còn Va-ren thì chuẩn bị sang nhậm chức Toàn quyền Đông Dương. Tác phẩm được viết với mục đích cổ động phong trào của nhân dân trong nước đòi thả Phan Bội Châu.

(1) *Va-ren* : người Pháp, từng tham gia Đảng Xã hội, nhưng rồi phản đảng và được cử làm Toàn quyền Đông Dương từ cuối năm 1925 sau khi Toàn quyền cũ là Méc-lanh bị nhà cách mạng Phạm Hồng Thái giết hụt ở Sa Diện (Trung Quốc), phải về nước.

(2) *Phan Bội Châu* (1867 – 1940) : quê ở làng Đan Nhiệm (nay là xã Nam Hoà), huyện Nam Đàm, tỉnh Nghệ An, nổi tiếng học giỏi, sau khi đỗ đầu kì thi Hương (giải nguyên) vào năm 1900, đã hiến thân cho sự nghiệp cứu nước. Cụ tham gia thành lập Duy Tân hội (1904), là lãnh tụ của phong trào Đông du và Việt Nam Quang phục hội. Năm 1925, cụ bị bắt giải từ Trung Quốc về nước, bị kết án tù chung thân, nhưng trước áp lực của phong trào đấu tranh của nhân dân, kẻ thù đã phải ân xá đem vào giam lỏng ở Bến Ngự xứ Huế. Phan Bội Châu còn là một nhà văn lớn, tiêu biểu nhất cho nền văn thơ yêu nước và cách mạng đầu thế kỷ XX.

(3) *Toàn quyền* : chức quan cai trị đứng đầu cả Đông Dương thời thuộc Pháp ; *Đông Dương* : tên gọi chung của Việt Nam, Lào, Cam-pu-chia thời thuộc Pháp.

- (4) *Yên vị* : ngồi yên vào chỗ. Ở đây muốn nói tới sự ngồi yên ở cương vị Toàn quyền.
- (5) *Mác-xây* : thành phố cảng ở phía nam nước Pháp.
- (6) *Xà lim* : phiên âm và Việt hoá từ tiếng Pháp *xe-luy-lơ* (cellule) chỉ phòng biệt giam tù nhân thuộc loại nguy hiểm.
- (7) Năm 1913, sau vụ ném bom đạn khách sạn Hà Nội do Việt Nam Quang phục hội bố trí, Phan Bội Châu bấy giờ đang hoạt động ở Trung Quốc đã bị thực dân Pháp kết án tử hình vắng mặt.
- (8) *Thiên sứ* : sứ giả của nhà trời.
- (9) *Tôn sùng* : kính trọng đến mức sùng bái.
- (10) *Khai hoá* : mở mang, nâng cao trình độ từ lạc hậu lên văn minh. Thời Pháp thuộc, thực dân Pháp đã nêu chiêu bài "Khai hoá" dân Đông Dương trong khi thống trị nhân dân ta.
- (11) *Hào hiệp* : có nghĩa khí dũng cảm và tính cách hào phóng.
- (12) *Cố chấp* : cứ một mực giữ nguyên ý kiến theo những quan điểm cứng nhắc sẵn có.
- (13) *Tự trị* : tự mình cai quản, điều khiển lấy. Ở đây là quyền chính trị của một quốc gia.
- (14) *Phục thù* : trả thù.
- (15) *Nguyễn Bá Trác* : người từng tham gia phong trào Đông du, sau quay ra đầu thú, cộng tác với thực dân, làm chủ bút phần Hán văn trên *Nam phong tạp chí*.
- (16) Tên những người đã từng phản bội lí tưởng để được quyền cao, chức trọng.
- (17) *Đoạn tuyệt* : cắt đứt.
- (18) "*Nước đổ lá khoai*" : "... Lá khoai trơ và không thấm, nước đổ lên chảy tuột đi ngay..." (chú thích của tác giả).
- (19) *Thông ngôn* : phiên dịch miệng – người phiên dịch (*ngôn* : lời nói, nói).

(20) *Binh tinh* : tình hình trong binh lính. Ở đây có nghĩa là tình hình nói chung.

(21) *Lính dōng* : vốn là lính địa phương ở nông thôn thời Pháp thuộc. Ở đây là lính khố xanh coi ngục.

(22) *Quả quyết* : (nói và làm) một cách quyết đoán, dứt khoát.

ĐỌC – HIỂU VĂN BẢN

1. Theo em, đây là một tác phẩm ghi chép sự thật hay là tưởng tượng hư cấu ? Căn cứ vào đâu để kết luận ?

2. Đọc kĩ đoạn đầu tác phẩm từ "Do sức ép của công luận" đến "Phan Bội Châu vẫn bị giam trong tù" và trả lời các câu hỏi sau :

a) Va-ren đã hứa gì về vụ Phan Bội Châu ?

b) Thực chất của lời hứa đó là gì ?

Cụm từ "nửa chính thức hứa" và câu hỏi của tác giả "giả thử cứ cho rằng [...] sẽ "chăm sóc" vụ ấy vào lúc nào và ra làm sao" có ý nghĩa gì trong việc bộc lộ thực chất lời hứa của Va-ren ?

3. Trong cảnh Va-ren đến Hà Nội để gặp Phan Bội Châu, hai nhân vật chính là Va-ren và Phan Bội Châu đã thể hiện một sự tương phản, đối lập cực độ. Hãy làm rõ nhận định đó bằng cách trả lời các câu hỏi sau :

a) Số lượng lời văn dành cho việc khắc họa tính cách của từng nhân vật nhiều ít như thế nào ? Sự nhiều ít đó thể hiện dụng ý nghệ thuật gì của tác giả khi khắc họa tính cách của từng nhân vật ?

b) Qua những lời lẽ có tính chất độc thoại (tự nói một mình) của Va-ren trước Phan Bội Châu, động cơ, tính cách, bản chất của Va-ren đã hiện lên như thế nào ?

c) Qua sự im lặng của Phan Bội Châu và lời bình của tác giả về sự im lặng đó, em thấy gì về khí phách, tư thế của Phan Bội Châu trước Va-ren ?

4. Theo em, ví thứ truyện *Những trò lố* hay là Va-ren và Phan Bội Châu dừng lại ở câu : "... chỉ là vì Phan Bội Châu không hiểu Va-ren cũng như Va-ren không

hiểu (Phan) Bội Châu" thì có được không ? Nhưng ở đây lại có thêm đoạn kết, trong đó có chi tiết về lời quả quyết của anh lính dōng An Nam và chi tiết về lời đoán thêm của tác giả thì giá trị câu chuyện được nâng lên như thế nào ?

5.* Ngoài ra, lại còn T.B (tái bút) với lời quả quyết của nhân chứng thứ hai. Vậy giá trị của lời T.B này là gì ? Có điều gì thú vị trong sự phôi hợp giữa lời kết và lời T.B ?

6. Sau những phân tích trên, em hãy nêu lên tính cách của hai nhân vật Va-ren và Phan Bội Châu.

Ghi nhớ

Bằng giọng văn sắc sảo, hóm hỉnh và khả năng tưởng tượng, hư cấu, **Những trò lố hay là Va-ren và Phan Bội Châu** (phần được học) đã khắc họa được hai nhân vật có tính cách đại diện cho hai lực lượng xã hội hoàn toàn đối lập nhau ở nước ta thời Pháp thuộc. Va-ren : gian trá, lố bịch, đại diện cho thực dân Pháp phản động ở Đông Dương. Phan Bội Châu kiên cường, bất khuất, xứng đáng là "bậc anh hùng, vị thiên sứ, đấng xả thân vì độc lập", tiêu biểu cho khí phách dân tộc Việt Nam.

LUYỆN TẬP

1. Trong truyện, thái độ của tác giả đối với Phan Bội Châu như thế nào ? Căn cứ vào đâu để biết điều đó ?

2.* Giải thích nghĩa cụm từ "những trò lố" trong nhan đề tác phẩm:

ĐỌC THÊM

*Phan tiên sinh^(a) là người hào kiệt^(b)
Mười năm xưa đọc hết thánh hiền^(c)*

(a) *Phan tiên sinh* : tiên sinh họ Phan (*tiên sinh* : từ xưng hô đối với người mình kính trọng). Ở đây chỉ Phan Bội Châu.

(b) *Hào kiệt* : người có tài cao, chí lớn hơn hẳn người thường.

(c) *Thánh hiền* : người được các đời sau trong xã hội phong kiến tôn sùng, coi là có tài đức, trí tuệ hơn hẳn người đời, theo quan niệm và truyền thống của Nho giáo. Ở đây chỉ những vị tổ của đạo Nho.

*Gặp cơn đất đổ trời nghiêng^(a)
Lòng mẫn thê ưu thiêん^(b) chan chứa...*

(Võ Liêm Sơn, *Chúc thọ cụ Phan Sào Nam*, 1927)

Dẫu tôi là người Pháp, đối với Phan Bội Châu, tôi cũng phải hâm mộ. Tôi hâm mộ là hâm mộ cái thân thế quang minh, cái tinh thần cao thượng, cái nghị lực bất di^(c), bất khuất đã chứng tỏ ra trong các việc làm của đời Phan...

Bô-na^(d)

(Theo Tôn Quang Phiệt, trong *Phan Bội Châu và một giai đoạn lịch sử chống Pháp của nhân dân Việt Nam*, NXB Văn hoá, Hà Nội, 1958)